

PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR SENATUL

LEGE

**pentru aplicarea Acordului dintre statele părți la
Tratatul Atlanticului de Nord și celelalte state
participante la Parteneriatul pentru Pace cu privire la
statutul forțelor lor, încheiat la Bruxelles la 19 iunie 1995**

România, ca stat parte la Acordul dintre statele părți la Tratatul Atlanticului de Nord și celelalte state participante la Parteneriatul pentru Pace cu privire la statutul forțelor lor, încheiat la Bruxelles la 19 iunie 1995 și ratificat prin Legea nr. 23 / 1996, denumit în continuare "Acord", consideră că, în această calitate, urmează să aplice prevederile Acordului dintre statele părți la Tratatul Atlanticului de Nord cu privire la statutul forțelor lor, adoptat la Londra la 19 iunie 1951, denumit în continuare "NATO – SOFA", ca și cum ar fi parte la "NATO – SOFA", cu excepțiile prevăzute în "Acord".

Având în vedere necesitatea și importanța constituirii cadrului juridic pentru reglementarea statutului forțelor statelor părți la "NATO – SOFA" sau la "Acord" atunci când astfel de forțe sunt trimise și primite, pe baza unor înțelegeri separate, pe teritoriul României,

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Capitolul I **Dispoziții generale**

Art.1. – În sensul prezentei legi, termenii se definesc astfel:

1. *Forță* înseamnă personalul care aparține trupelor de uscat, de marină și de aviație ale uneia dintre părțile contractante la “NATO – SOFA” sau la “Acord” aflate pe teritoriul României pentru îndeplinirea unor misiuni oficiale, cu excepția cazurilor în care se convine, în mod expres, ca anumite persoane, unități sau formațiuni să fie altfel considerate.

2. *Componenta civilă* înseamnă personalul civil care însoțește personalul militar al unei părți contractante la “NATO – SOFA” sau la “Acord”, pe teritoriul României, fiind angajat al forțelor armate ale acestei părți contractante; în această categorie nu intră persoanele fără cetățenie, cetățenii unui alt stat care nu este parte la “NATO – SOFA” sau la “Acord”, precum și cetățenii români sau rezidenți permanenți în România.

3. *Membru de familie* înseamnă soțul / soția unui membru al forței sau al componentei civile ori copiii aflați în întreținerea acestora.

4. *Stat trimițător* înseamnă partea contractantă la “NATO – SOFA” sau la “Acord”, căreia îi aparține forța sau componenta civilă, trimisă să staționeze sau să tranziteze teritoriul României.

5. *Autorități militare ale statului trimițător* înseamnă acele autorități investite cu atribuții de comandă și de aplicare a legislației acestui stat, cu privire la membrii forței sale sau ai componentei civile.

6. *Personal al statului trimițător* înseamnă membrii forței, ai componentei civile, precum și membrii lor de familie.

Art.2. – Forța, componenta civilă și membrii de familie ai acestora au obligația să respecte legile române și să se abțină de la orice activitate neconformă cu prevederile și spiritul “NATO –

SOFA” sau ale “Acordului”, urmărind, în special, neimplicarea în orice activitate politică pe teritoriul României.

Art.3. – În vederea stabilirii condițiilor concrete de desfășurare a operațiunilor pentru care sunt trimise și primite pe teritoriul României forțe ale statelor membre NATO sau ale statelor participante la Parteneriatul pentru Pace, Guvernul României, prin Ministerul Apărării Naționale, va negocia și încheia acorduri separate cu părțile implicate în operațiunile respective.

Capitolul II

Condiții referitoare la intrarea sau ieșirea din România a personalului statului trimițător

Art.4. – (1) La intrarea sau ieșirea din România, forța sau membrii acesteia aparținând statului trimițător, respectând prevederile alin. (3) și (4) ale acestui articol și conformându-se formalităților stabilite de statul român, vor fi scutite de viză de intrare sau de ieșire.

(2) Vor face excepție de la controlul de frontieră unitățile și subunitățile constituite ale statului trimițător și mijloacele lor de transport, care vor fi comunicate în scris structurilor competente din Ministerul de Interne și Direcției Generale a Vămirilor, de către Ministerul Apărării Naționale, cu cel puțin 3 zile înaintea sosirii.

(3) Membrii forței pot trece frontiera pe baza următoarelor documente:

a) actul de identitate personal, emis de statul trimițător, prevăzut cu fotografie și cu rubrici menționând numele și prenumele, data nașterii, gradul, numărul (dacă este cazul), arma ;

b) ordinul de deplasare individual sau colectiv, redactat în limba statului trimițător și în limbile engleză și franceză, emis de instituția competentă a statului trimițător sau de către Organizația Tratatului Atlanticului de Nord, care să certifice statutul persoanei sau al grupului, calitatea de membru al forței militare, precum și deplasarea ordonată. România va putea pretinde, cu ocazia

încheierii acordurilor speciale de trimitere – primire, ca ordinul de deplasare să fie contrasemnat de către ministrul apărării naționale.

(4) Componenta civilă și membrii de familie pot trece frontiera de stat a României pe bază de pașaport, cu precizarea calității acestora în documentele agreate.

(5) Forța, componenta civilă și membrii de familie, bunurile acestora, precum și mijloacele de transport vor intra în România prin punctele de control pentru trecerea frontierei deschise traficului internațional.

(6) Trecerea frontierei de stat a României se poate face și prin alte locuri, în condiții stabilite prin acorduri și înțelegeri între România și statele vecine, precum și prin aeroporturile care nu operează în trafic internațional, cu aprobarea Ministerului Transporturilor, Ministerului de Interne și a Ministerului Finanțelor, solicitată de Ministerul Apărării Naționale cu 3 zile înaintea sosirii la punctul stabilit.

Art.5. (1) Dacă un membru al unei forțe sau al unei componente civile părăsește serviciul statului trimițător și nu este repatriat, autoritățile militare ale statului trimițător vor informa imediat autoritățile române, cărora le vor da toate informațiile necesare. Autoritățile militare ale statului trimițător vor informa, în mod similar, autoritățile române despre orice asemenea membru care a absentat nemotivat mai mult de 21 zile.

(2) Dacă statul român a cerut părăsirea teritoriului său de către un membru al unei forțe sau al unei componente civile sau a emis un ordin de expulzare împotriva unui fost membru al unei forțe, al unei componente civile sau împotriva unui membru de familie, autoritățile militare ale statului trimițător au obligația să primcască persoana în cauză pe propriul său teritoriu sau să o determine să părăsească teritoriul statului român. Acest alineat se va aplica numai persoanelor care nu sunt cetățeni români și care au intrat în România ca membri ai unei forțe ori ai unei componente civile sau în scopul de a dobândi această calitate, precum și membrilor de familie ai unor asemenea persoane.

Art.6. – (1) Ținuta militară este obligatorie la trecerea unităților și subunităților peste frontiera de stat.

(2) Pe timpul desfășurării activităților în România, membrii forței statului trimitător pot purta și ținută civilă, în aceleași condiții ca și militarii români care participă la aceste activități.

Art.7. – (1) Autovehiculele militare ale statului trimitător pot trece frontiera de stat pe drumurile publice dacă îndeplinesc condițiile pentru a fi admise în circulația internațională, iar conducătorii lor posedă permis de conducere național sau internațional, conform modelului stabilit de Convenția internațională asupra circulației rutiere.

(2) Autovehiculele menționate la alin.(1), al căror certificat de înmatriculare nu îndeplinește condițiile prevăzute de Convenția internațională asupra circulației rutiere, pot circula pe drumurile publice, dacă acest certificat este vizat de Ministerul de Interne, la cererea Ministerului Apărării Naționale.

(3) Autovehiculele menționate la alin.(1) vor fi prevăzute, pe lângă numărul de înmatriculare, cu un semn distinctiv al apartenenței statale.

Art.8. – (1) Echipamentele, materialele, mijloacele de transport, precum și alte bunuri mobile necesare pentru uzul forței și a componentei civile sunt scutite de taxe vamale.

(2) Pentru produsele importate în regim temporar și care nu mai sunt exportate din România vor fi depuse documentele pentru trecerea acestora la regimul de import definitiv.

(3) Oricare alte bunuri, în afara celor destinate uzului exclusiv al forței și al componentei civile, sunt supuse regimului vamal aplicabil persoanelor fizice, atât la introducerea cât și la scoaterea acestora din țară.

(4) Sub rezerva derogărilor exprese prevăzute în prezenta lege, operațiunile de vămuire a membrilor forței, componentei civile și a membrilor lor de familie vor fi efectuate la unitățile vamale de interior, cele mai apropiate de locul de dislocare a forței, bunurile în cauză circulând în tranzit, sub supraveghere vamală.

Art.9. – Documentele oficiale conținute în plicuri sigilate nu sunt supuse controlului vamal, dacă cei care le transportă au un ordin individual de deplasare, eliberat în condițiile menționate la art. 4 alin. (3) lit. b). Ordinul de deplasare va preciza numărul plicurilor și faptul că acestea conțin numai documente oficiale.

Capitolul III

Staționarea personalului statului trimițător pe teritoriul României

Art. 10. - Membrii forței pot deține, purta și folosi, în condițiile legii, arme militare, pistoale sau revolve și muniția corespunzătoare pe timpul șederii lor în România, cu avizul organelor competente, la solicitarea Ministerului Apărării Naționale și, de asemenea, pot purta și folosi, în condițiile legii, armele militare primite în dar sau ca recompensă.

Art. 11. – Perimetrele, clădirile, elementele de infrastructură puse la dispoziția forței, asistența cu privire la transferul de personal, echipament și materiale, staționare și aprovizionare, precum și alte servicii de ordin general vor fi specificate în acordul tehnic al fiecărei activități operaționale, prin grija Ministerului Apărării Naționale.

Art.12. – (1) În cazul folosirii de către forță a unor baze, porturi, aeroporturi, precum și a altor structuri permanente, vor fi încheiate contracte, care vor cuprinde mențiuni referitoare la unitatea găzduită, naționalitatea și denumirea, baza de plecare, numărul militarilor (pe grade) și numărul civililor, numărul și tipul vehiculelor de luptă, precum și al celor pentru logistică și transport, numărul sistemelor de armament (inclusiv artilerie, cu specificarea calibrului), numărul armelor individuale, al armamentelor deservite de echipaje și, de asemenea, întreaga cantitate de muniție (cu specificarea tipului și a calibrului) de care dispune unitatea.

(2) Contractele vor menționa toate spațiile și unitățile puse la dispoziția forței, cu specificarea celor destinate birourilor, cazării, magaziiilor de echipament, depozitelor de muniție, parcării autovehiculelor, instalării corturilor sau containerelor și altor servicii conexe.

(3) Costurile de folosință, operaționale și de întreținere a structurilor naționale române, puse la dispoziție în baza contractelor încheiate în acest scop, vor fi achitate de către autoritățile militare ale statului trimițător pentru întreaga durată a operațiunii.

(4) În cadrul activităților specifice, forța va folosi poligoane și amenajări din dotarea Ministerului Apărării Naționale, precum și, dacă este cazul, terenuri, aeroporturi, porturi, alte spații și bunuri imobiliare stabilite, în condițiile legii, în baza unor contracte încheiate cu autoritățile administrației publice sau cu alte persoane juridice ori cu persoane fizice, după caz.

Art.13. – Autoritățile administrației publice competente și conducătorii agenților economici și ai instituțiilor publice cărora le revin atribuții în legătură cu activitățile prevăzute la art.11 și 12 vor fi informate, cu cel puțin 2 luni înainte de începerea acestor activități, cu toate datele și lămuririle necesare, prin grija Ministerului Apărării Naționale.

Art. 14. – (1) Pentru toate cheltuielile contractate de către forță, plata se va efectua, conform prevederilor legale în vigoare, în monedă națională, de regulă înainte de părăsirea teritoriului, la cursul de schimb al momentului respectiv.

(2) Modalitatea efectuării unor plăți ulterioare va fi prevăzută atât în conținutul memorandumului de înțelegere, cât și în acordul tehnic, cu toate datele necesare recuperării în timp util a sumelor restante.

(3) Operațiunile de schimb valutar, precum și nivelul sumelor în valută și în lei ce pot fi introduse sau scoase din țară sunt supuse reglementărilor Băncii Naționale a României.

Art.15. – (1) Furnizarea de bunuri, servicii sau materiale consumabile de către persoane fizice și juridice se va realiza, fără a

se influența piața locală, în baza unor contracte semnate de autoritățile militare ale statului trimițător, iar plățile se vor face direct la furnizor.

(2) Procedurile de selecționare a ofertanților sunt de competența autorităților militare ale statului trimițător, dar acestea pot solicita și asistență din partea unor agenții specializate române.

(3) Neînțelegerile precontractuale apărute în legătură cu procedura licitației și a selecției ofertei de preț, precum și litigiile în legătură cu executarea contractelor se vor rezolva conform legislației române.

(4) Procurarea pe plan local, de către membrii statului trimițător, a bunurilor necesare consumului propriu se va face în condiții similare cu ale cetățenilor statului român.

Art.16. - Bunurile prevăzute la art. 8 alin. (2) din prezenta lege sunt supuse procedurilor prevăzute de Codul Vamal al României pentru regimul vamal suspensiv de admitere temporară, în limitele stabilite prin hotărâre a Guvernului.

Art.17. - (1) Vehiculele aparținând unei forțe sau componente civile sunt scutite de taxele datorate pentru folosirea drumurilor publice.

(2) Livrările de carburanți și lubrefianți, efectuate în țară pentru asigurarea funcționării autovehiculelor, aeronavelor și navelor aparținând forței și folosite în scopul îndeplinirii misiunilor oficiale, sunt scutite de taxa pe valoare adăugată, cu exercitarea dreptului de deducere a taxei aferente cumpărărilor de bunuri și servicii destinate realizării acestor produse.

Art. 18. - Un membru al unei forțe sau al unei componente civile, cu ocazia primei sosiri în misiune sau cu ocazia primei sosiri a unui membru de familie al său, poate importa efectele personale și mobilierul necesar, cu scutire de taxe vamale, pe durata misiunii.

Art. 19. - (1) Membrii forței sau ai componentei civile pot importa temporar, cu scutire de taxe vamale, autovehicule pentru

folosința personală sau a membrilor de familie ai acestora, fără drept de închiriere sau înstrăinare.

(2) Pentru autovehiculele prevăzute la alin.(1) nu se acordă scutiri de la taxele percepute pentru folosirea drumurilor publice.

Art.20. – Importurile făcute de către autoritățile militare ale statului trimițător, pentru alte scopuri decât cele destinate folosinței exclusive a forței sau a componentei civile, precum și importurile, altele decât cele prevăzute la art. 18 și 19, efectuate de către membrii unei forțe sau ai unei componente civile, nu sunt îndreptățite la nici un fel de scutire de taxe sau la alte facilități.

Art.21. – (1) Bunurile importate cu scutire de taxe vamale, în aplicarea dispozițiilor art. 16, 18 și 19:

a) pot fi reexportate în mod liber cu condiția ca, în ceea ce privește bunurile importate potrivit art. 16, să fie remis biroului vamal un certificat-inventar, eliberat în conformitate cu prevederile prezentului articol. Serviciul vamal își menține totuși dreptul de a verifica dacă aceste bunuri reexportate sunt cele descrise în certificatul-inventar și dacă acestea au fost într-adevăr importate în condițiile prevăzute la art. 16, 18 și 19, după caz.

b) nu pot fi, de regulă, înstrăinate în România, prin vânzare sau prin donație. Prin excepție, o asemenea înstrăinare poate fi autorizată în condițiile stabilite de către autoritățile competente ale statului român cu privire la plata taxelor vamale și a impozitelor, îndeplinirea cerințelor specifice activității de comerț exterior și schimb valutar.

(2) Bunurile dobândite în România vor fi exportate numai în conformitate cu reglementările în vigoare ale statului român.

Art.22. – Operațiunile de import temporar pentru produsele strategice, precum și pentru articolele și tehnologiile supuse controlului destinației finale, se vor efectua cu avizul autorității competente române.

Art.23. – Personalul statului trimițător va putea utiliza, în condițiile legii, spectrul electromagnetic, mijloacele și instalațiile

proprii de comunicare, precum și serviciile interne de poștă și telecomunicații, în baza solicitărilor Ministerului Apărării Naționale adresate autorității competente române.

Art.24. – Personalul statului trimițător poate beneficia de serviciile de turism, în condiții similare cu ale cetățenilor români.

Art.25. – (1) Personalul forței, al componentei civile, precum și membrii lor de familie pot obține asistență medicală în aceleași condiții cu personalul Ministerului Apărării Naționale.

(2) Structurile locale din sistemul Ministerului Sănătății vor coopera cu autoritățile militare române și ale statului trimițător în vederea asigurării asistenței medicale, sprijinindu-se reciproc în probleme de sănătate, în special în ceea ce privește controlul bolilor transmisibile, conform convențiilor internaționale.

Art.26. – (1) În cazul în care stabilirea unor impozite în statul român depinde de reședința sau domiciliul contribuabilului, perioada de timp în care un membru al forței sau componentei civile se află pe teritoriul României nu va fi considerată, pentru stabilirea impozitului respectiv, ca perioadă de reședință sau ca antrenând o schimbare a reședinței sau domiciliului.

(2) Pe durata șederii în România, salariile și indemnizațiile plătite membrilor forței și componentei civile de către statul trimițător sunt scutite de plata impozitelor.

Art.27. – Activitățile generatoare de profit pot fi desfășurate în România de către membrii forței, ai componentei civile sau membrii de familie ai acestora numai după obținerea aprobărilor legale, urmând a fi supuse regimului de impozitare aplicabil în România.

Art.28. – Ministerul Apărării Naționale va pune la dispoziția Ministerului de Interne, pe bază de document bilateral, datele referitoare la personalul statului trimițător, pentru ca acesta să poată lua măsurile necesare, atât pe timpul deplasării, cât și în zona de dislocare a personalului respectiv, pentru a asigura securitatea

circulației, protecția adecvată a tehnicii militare, echipamentului, proprietății, precum și a documentelor și informațiilor personalului statului trimițător.

Art.29. – (1) În scopul prevenirii infracțiunilor la regimul vamal și fiscal, autoritățile române și autoritățile militare ale statului trimițător își vor acorda reciproc asistență în efectuarea anchetelor și în strângerea probelor.

(2) Autoritățile militare ale statului trimițător vor acorda tot sprijinul pentru a asigura ca bunurile susceptibile de a fi confiscate de către autoritățile vamale sau fiscale române sau în numele acestor autorități să fie puse la dispoziția autorităților respective.

(3) Autoritățile forței vor acorda tot sprijinul pentru a asigura plata taxelor vamale, a impozitelor și a penalităților datorate de către membrii forței sau ai componentei civile ori de către membrii lor de familie.

(4) Vehiculele oficiale și obiectele aparținând forței sau componentei civile, dar nu unui membru al unei asemenea forțe sau componente civile, reținute de către autoritățile române în legătură cu o încălcare a legilor sau reglementărilor vamale ori fiscale, vor fi restituite autorităților respectivei forțe.

Capitolul IV

Folosirea forței de muncă locale

Art.30. – (1) Forța poate angaja, în serviciul său, personal din rândul populației civile locale, prin oficiile teritoriale ale forței de muncă, prin încheierea unor contracte de muncă pe durată determinată sau a unor convenții civile.

(2) Condițiile de angajare, de muncă și de protecție socială, respectiv salariile și drepturile conexe în condițiile de protecție a muncii, asigurărilor sociale și de protecție a șomerilor, precum și obligațiile pentru constituirea fondului de asigurări sociale, de pensii și ajutor de șomaj vor fi stabilite în conformitate cu legislația română în vigoare.

(3) Forța este obligată la plata asigurărilor sociale ale personalului angajat, a contribuțiilor privind asigurarea medicală

datorată instituțiilor de resort locale și a sumelor datorate la buget pentru impozite pe salarii.

Art.31. – Obligațiile ce derivă în urma angajării unei forțe de muncă civile din România, pentru autoritățile militare ale statului trimițător, sunt:

a) să se asigure că instalațiile militare, construcțiile, echipamentele tehnice și tehnologiile în care sau cu care își va desfășura activitatea personalul angajat nu expun la risc de accidentare sau intoxicare acută profesională acest personal;

b) să stabilească atribuțiile și răspunderile ce revin angajaților în domeniul protecției muncii, corespunzător funcțiilor ce urmează să le exercite;

c) să angajeze numai persoane care, în urma controlului medical și a verificării aptitudinilor psiho-profesionale, corespund sarcinii de muncă pe care urmează să o exercite;

d) să asigure, pe cheltuiala proprie, mijloace individuale și / sau colective de lucru și protecție, corespunzător riscurilor activității prestate, conform "Normativului republican – cadru de acordare a echipamentului de protecție și de lucru";

e) să instruiască, la angajare și periodic, personalul civil angajat, asupra normelor specifice de protecția muncii, adecvate activității prestate, în concordanță cu prevederile contractului de muncă sau convenției de prestări servicii;

f) să aibă în vedere angajarea personalului autorizat pentru exercitarea meseriilor și profesiilor prevăzute în normele de protecția muncii.

Art.32. – (1) În cazul accidentării unui angajat civil român în perimetrul bazei forței, cercetarea cauzelor, împrejurărilor și stabilirea răspunderii, respectiv a măsurilor pentru prevenirea unor accidente similare, se va efectua de către un reprezentant împuternicit al autorității române competente, împreună cu un reprezentant împuternicit al forței;

(2) În situația prevăzută la alin. (1), autoritățile militare ale statului trimițător pot solicita ca împuternicitul acestora să fie un

reprezentant al Ministerului Muncii și Protecției Sociale – Inspekția de Stat pentru Protecția Muncii.

Art.33. – Vătămarea sau intoxicarea acută profesională a unor terțe persoane aparținând statului român de către forță, ca urmare a unor acțiuni sau omisiuni produse în afara perimetrului acesteia și în alte condiții decât cele specifice punerii în aplicare a “NATO – SOFA” sau a “Acordului”, va fi cercetată de statul român prin organele sale competente.

Art.34. - (1) Atragerea răspunderii pentru acțiunile sau omisiunile care au avut ca efect vătămarea (accidentarea temporară, accidentarea cu urmări de invaliditate sau accidentarea mortală) ori intoxicarea acută profesională va fi comunicată autorității militare a statului trimițător, în vederea localizării acesteia în structura organizatorică a forței.

(2) Stingerea pretențiilor părții vătămate, persoană juridică sau fizică, se va realiza în conformitate cu prevederile capitolului VII din prezenta lege.

(3) În vederea stabilirii împrejurărilor și cauzelor care au condus la vătămarea sau îmbolnăvirea profesională a unor persoane fizice ori a unor salariați ai persoanelor juridice, autoritățile militare ale statului trimițător vor acorda tot sprijinul autorităților statului român pentru obținerea probelor necesare elucidării cauzei.

Capitolul V **Protecția mediului**

Art.35. – Personalul statului trimițător este obligat să respecte prevederile legislației române în vigoare privind protecția mediului înconjurător.

Art.36. – (1) În România, personalului statului trimițător îi sunt interzise următoarele activități:

- a) importul deșeurilor de orice natură;
- b) degradarea terenurilor și culturilor agricole, precum și a plantațiilor vitipomicole;

- c) utilizarea de pesticide fără aprobările legale;
- d) vătămarea animalelor;
- e) spălarea în apele naturale a autovehiculelor, utilajelor, precum și a corpurilor care au în conținut uleiuri, combustibil lichid, lubrifianti, substanțe periculoase ori pesticide;
- f) incendierea miriștilor, stufului și a vegetației ierboase;
- g) culegerea și comercializarea plantelor, capturarea prin orice mijloace, deținerea și comercializarea animalelor declarate monumente ale naturii, precum și dislocarea, deținerea și comercializarea unor piese mineralogice, speologice și paleontologice, provenite din locuri declarate monumente ale naturii;
- h) introducerea în țară a unor culturi de microorganisme, plante și animale vii, precum și produse de origine animală, fără acordul autorității centrale sau locale pentru protecția fitosanitară, sanitar – veterinară sau, după caz, de protecția mediului;
- i) executarea oricăror activități care ar putea avea impact asupra mediului, fără aprobările legale.

(2) Constatarea încălcării prevederilor de la alin. (1) revine organelor abilitate din cadrul Ministerului Apelor, Pădurilor și Protecției Mediului, precum și din cadrul Ministerului Agriculturii și Alimentației.

Art. 37. – Pentru activitățile militare ce se desfășoară pe teritoriul României, Ministerul Apărării Naționale va asigura condițiile necesare de protecție a factorilor de mediu și va realiza lucrările de refacere a mediului deteriorat.

Capitolul VI **Jurisdicția**

Art.38. – (1) În condițiile stabilite de prezentul articol:

- a) autoritățile competente ale statului român vor exercita jurisdicția asupra membrilor unei forțe sau ai unei componente civile și asupra membrilor de familie, în ceea ce privește infracțiunile comise pe teritoriul României și incriminate de legea română;

b) autoritățile militare ale statului trimițător vor avea dreptul să exercite jurisdicția penală sau competența disciplinară care le este conferită de legea statului trimițător, în privința persoanelor supuse legilor militare ale acestui stat;

c) autoritățile competente ale statului român vor avea dreptul să-și exercite jurisdicția exclusivă asupra membrilor unei forțe sau ai unei componente civile și asupra membrilor lor de familie în ceea ce privește infracțiunile, inclusiv cele referitoare la securitatea acestui stat, pedepsite de legea română, dar nu și de legea statului trimițător;

d) autoritățile militare ale statului trimițător vor avea dreptul de a exercita jurisdicția exclusivă asupra persoanelor supuse legilor militare ale acestui stat pentru infracțiunile, inclusiv cele referitoare la securitatea sa, incriminate de legea statului trimițător, dar nu și de legea română;

(2) În înțelesul prezentei legi, o infracțiune împotriva securității statului se referă la:

a) trădarea de patrie;

b) actele de diversiune, spionajul sau încălcarea oricărei legi referitoare la secretul de stat și profesional sau la secrete privind siguranța națională.

Art.39. – (1) În cazul în care dreptul de a exercita jurisdicția este concurent, autoritățile militare ale statului trimițător vor avea dreptul de a exercita, cu prioritate, jurisdicția asupra unui membru al propriei forțe sau al componentei civile, în ceea ce privește:

a) infracțiunile îndreptate numai împotriva proprietății sau securității statului trimițător sau infracțiunile îndreptate numai împotriva persoanei sau proprietății unui alt membru al forței sau componentei civile a acestui stat ori unui membru de familie;

b) infracțiunile care decurg din orice faptă sau omisiune produsă în îndeplinirea îndatoririlor oficiale.

(2) În cazul oricărei alte infracțiuni, autoritățile statului român vor avea dreptul de a exercita, cu prioritate, jurisdicția.

(3) Dacă statul care are dreptul prioritar decide să nu își exercite jurisdicția, acesta va informa autoritățile celuilalt stat de îndată ce va fi posibil. Autoritățile statului, care au dreptul prioritar

de jurisdicție, vor lua în considerare, cu bunăvoință, cererea de renunțare la acest drept, formulată de autoritățile celui alt stat, în cazul în care acest stat consideră că o astfel de renunțare este de importanță deosebită.

(4) Prevederile prezentului capitol nu implică nici un drept pentru autoritățile militare ale statului trimițător de a-și exercita jurisdicția asupra persoanelor care sunt cetățeni ai statului român sau rezidenți permanenți ai acestui stat, în afara cazului în care aceștia sunt membri ai forței statului trimițător.

Art.40. – Persoanele supuse legilor militare ale statului trimițător se află sub incidența legislației române pentru sancționarea faptelor de încălcare a unor norme de conviețuire socială ori a ordinii și liniștii publice, în condiții similare cu militarii români.

Art.41. – (1) Autoritățile militare ale statului trimițător și autoritățile statului român își vor acorda sprijin reciproc pentru reținerea membrilor forței, ai componentei sale civile sau a membrilor de familie aflați pe teritoriul român și pentru predarea lor autorității care urmează să-și exercite jurisdicția, conform competențelor stabilite.

(2) Autoritățile statului român vor notifica prompt autorităților militare ale statului trimițător despre reținerea oricărui membru al unei forțe, al componentei sale civile sau al unui membru de familie.

(3) În cazul în care statul român urmează să-și exercite jurisdicția asupra unui membru al unei forțe sau al unei componente civile, acuzat de comiterea unei infracțiuni, acesta va rămâne în custodia statului trimițător, până în momentul în care va fi pus sub acuzație de statul român.

Art.42. – (1) Autoritățile militare ale statului trimițător și ale statului român își vor acorda sprijin reciproc pentru efectuarea tuturor investigațiilor necesare cu privire la infracțiuni, precum și în strângerea și administrarea probelor; inclusiv în sechestrarea și, atunci când este cazul, în predarea obiectelor având legătură cu

infracțiunea. Predarea unor astfel de obiecte poate fi făcută cu condiția înapoierii lor într-un termen stabilit de autoritatea care le predă.

(2) Autoritățile părților contractante își vor notifica reciproc decizia luată în toate cazurile în care există drepturi concurente de a exercita jurisdicția.

Art.43. – (1) Atunci când la o misiune participă forțe ale mai multor părți contractante la “NATO – SOFA” sau la “Acord” și un membru aparținând uneia dintre aceste forțe a fost judecat în conformitate cu prevederile de mai sus, de către autoritățile competente române și a fost condamnat, achitat sau grațiat, acesta nu va putea fi judecat, din nou, de către autoritățile unei alte părți contractante la “NATO – SOFA” sau la “Acord”, pentru aceeași faptă.

(2) În condițiile alineatului precedent, autoritățile militare ale statului trimitător vor putea sancționa pe un membru al forței pentru orice încălcare a regulilor de disciplină decurgând din fapta pentru care a fost judecat.

Art.44. – Când un membru al forței sau al componentei civile sau un membru al familiei este pus sub urmărire penală sub jurisdicția statului român, el va avea dreptul:

- a) la soluționarea cu celeritate a cauzei;
- b) de a fi informat despre acuzațiile concrete care i se aduc;
- c) de a fi confruntat cu martorii care îl acuză;
- d) ca martorii care pot depune în favoarea sa să fie obligați să se prezinte în instanță, dacă aceștia se află sub jurisdicția statului român;
- e) să aibă un apărător desemnat de el sau un apărător care să-i acorde asistență gratuită, în condițiile legii;
- f) să beneficieze de serviciile unui interpret competent;
- g) să comunice cu reprezentantul guvernului statului trimitător și, când regulile de procedură permit, acesta să poată fi prezent la proces.

Art.45. – (1) Unitățile sau formațiunile militare ale forței, reglementar constituite, trebuie să asigure paza și ordinea în toate taberele, așezările sau alte instalații pe care le ocupă, în conformitate cu acordurile încheiate cu statul român. Poliția militară a forței poate lua toate măsurile pe care le consideră necesare pentru menținerea ordinii și a securității în astfel de locuri.

(2) – În afara acestor locuri, poliția militară a forței va fi folosită numai pe baza înțelegerilor cu autoritățile statului român și în colaborare cu acestea, în măsura în care sunt necesare intervenții pentru a se menține ordinea și disciplina în rândul membrilor forței.

Capitolul VII

Daune, pretenții

Art. 46. – (1) Statul român va renunța la orice pretenții împotriva statului trimițător, pentru pagube produse asupra oricărei proprietăți care îi aparține și care este folosită de forțele sale terestre, maritime sau aeriene, dacă paguba:

a) a fost produsă de un membru al forței sau al componentei civile a statului trimițător în timpul executării misiunii speciale pe teritoriul României;

b) a fost produsă în urma utilizării oricărui vehicul, navă sau aeronavă aparținând statului trimițător și folosită de forța sau componenta civilă a acestuia, în timpul misiunii speciale în România, iar paguba a fost provocată unei proprietăți a statului român, folosită în același scop.

(2) Statul român va renunța la pretenții decurgând din operațiuni de salvare maritimă, dacă nava sau încărcătura aparține statului trimițător și a fost utilizată de forța sau componenta civilă a acestuia, în timpul misiunii speciale desfășurată pe teritoriul României.

Art.47. – (1) În cazul unui prejudiciu cauzat în condițiile prevăzute la art. 46, însă unei proprietăți a statului român în afara celei folosite de forțele sale armate, situată pe teritoriul acestuia, problema răspunderii statului trimițător, precum și

cuantumul despăgubirilor vor fi stabilite prin negocieri între autoritățile celor două state.

(2) În situația prevăzută la alin. (1), statul român va renunța la pretențiile sale, dacă valoarea prejudiciului va fi mai mică decât echivalentul în lei a 1000 dolari S.U.A.

Art.48. – Fiecare parte contractantă va renunța la toate pretențiile sale față de oricare altă parte contractantă, pentru rănirea sau decesul oricărui membru al forțelor sale armate, dacă acesta a acționat în îndeplinirea îndatoririlor sale oficiale.

Art. 49. – (1) Pretențiile împotriva unor membri ai unei forțe sau ai unei componente civile, decurgând din fapte și omisiuni care antrenează răspunderea autorului în România și care nu au fost comise în timpul exercitării îndatoririlor oficiale, vor fi soluționate astfel:

a) autoritățile statului român vor examina cererea de despăgubire, vor stabili, într-un mod just și echitabil, despăgubirea datorată reclamantului, ținând seama de toate circumstanțele cauzei, inclusiv de comportamentul persoanei lezate și vor întocmi un raport fundamentat al cauzei;

b) raportul va fi trimis autorităților militare ale statului trimițător, care vor decide, fără întârziere, dacă vor proceda la o despăgubire cu titlu de favoare și, în acest caz, vor stabili cuantumul;

c) dacă o ofertă de despăgubire este făcută și acceptată de către reclamant ca fiind o despăgubire integrală, autoritățile forței vor face ele însele această plată și vor informa autoritățile statului român despre decizia lor și despre suma plătită;

d) dispozițiile prezentului alineat nu afectează competența instanțelor de judecată ale statului român de a soluționa o acțiune intentată împotriva unui membru al unei forțe sau al unei componente civile.

(2) Pretențiile decurgând din folosirea neautorizată a oricărui vehicul al forțelor armate ale statului trimițător vor fi soluționate în conformitate cu dispozițiile alin. (1) al prezentului articol, în afară

de cazul în care forța sau componenta civilă însăși poartă răspunderea legală.

(3) În situația în care există un diferend în a se stabili dacă fapta care antrenează răspunderea sau dacă omisiunea imputabilă unui membru al forței sau componentei civile s-a produs în exercitarea îndatoririlor oficiale sau în afara acestora, precum și dacă utilizarea unui vehicul aparținând forței statului trimițător a fost sau nu autorizată, diferendul va fi soluționat prin negocieri între autoritățile competente ale celor două state.

Art. 50. – Statul trimițător nu va putea invoca imunitatea față de jurisdicția instanțelor judecătorești ale statului român pentru membrii forței sau componentei civile ale sale, în ceea ce privește cauzele civile ce revin în competența acestor instanțe.

Art.51. – (1) Pretențiile, altele decât pretențiile izvorâte din contracte și cele cărora le sunt aplicabile dispozițiile art. 46, 47 și 48 din prezenta lege, decurgând din fapte sau omisiuni ale membrilor unei forțe sau ai componentei civile, produse în îndeplinirea obligațiilor oficiale sau orice altă faptă, omisiune sau împrejurare, pentru care este răspunzătoare o forță sau o componentă civilă, și care cauzează pagube pe teritoriul statului român unor terțe părți, persoane fizice sau persoane juridice, indiferent de statutul sau naționalitatea lor, altele decât cele aparținând părților contractante, vor fi soluționate de statul român în conformitate cu prevederile prezentului articol.

(2) Pretențiile vor fi depuse, înregistrate și soluționate sau judecate în conformitate cu legile și reglementările statului român, aplicabile pretențiilor decurgând din activitățile propriilor forțe armate.

(3) Instanțele române pot soluționa orice asemenea pretenții, iar plata sumelor stabilite prin hotărâre judecătorească se va efectua de către statul român, în lei.

(4) O astfel de plată, convenită între părți sau stabilită prin hotărâre judecătorească, în ambele cazuri, este obligatorie pentru părțile implicate.

(5) Orice pretenție soluționată de către statul român va fi comunicată statelor trimițătoare interesate, împreună cu informații complete și o propunere de împărțire a sumelor, în conformitate cu dispozițiile alin. (6) lit. a), b) și c). În lipsa unui răspuns în termen de două luni, se va considera că împărțirea propusă a fost acceptată.

(6) Sumele necesare pentru soluționarea pretențiilor, în condițiile prezentului articol și ale art. 47, vor fi împărțite între părțile contractante astfel:

a) când întreaga responsabilitate revine unui singur stat, suma convenită ori stabilită de către instanța de judecată va fi suportată în proporție de 25 %, în sarcina statului român și în proporție de 75 %, în sarcina statului trimițător;

b) când sunt răspunzătoare mai multe state, suma convenită ori stabilită de către instanța de judecată va fi suportată în mod egal de aceste state; în situația în care statul român nu este unul dintre statele responsabile, partea acestuia va fi jumătate din contribuția fiecărui stat trimițător;

c) când paguba a fost cauzată de către forțele armate ale părților contractante și nu este posibil să fie imputată în mod precis uneia sau mai multora dintre aceste forțe armate, suma convenită ori stabilită de instanța de judecată va fi împărțită în mod egal între părțile contractante; în situația în care statul român nu este unul dintre statele ale căror forțe armate au cauzat paguba, partea acestuia va fi jumătate din contribuția fiecărui stat trimițător;

d) semestrial, statul român va transmite statelor trimițătoare interesate o situație a sumelor pe care le-a achitat în cursul semestrului precedent, pentru fiecare caz în care a fost acceptată împărțirea procentuală propusă; situația va fi însoțită de o cerere de rambursare; rambursarea se va face în cel mai scurt termen, în moneda statului român.

(7) Un membru al forței sau al componentei civile nu va face obiectul nici unor măsuri de executare silită a vreunei hotărâri judecătorești pronunțate împotriva acestuia în statul român, într-o problemă decurgând din îndeplinirea îndatoririlor sale oficiale.

(8) Cu excepția cazului în care dispozițiile alin.(6) se aplică pretențiilor la care se referă art.47, dispozițiile prezentului articol nu se aplică pretențiilor în legătură cu navigația, cu exploatarea unei

nave sau cu încărcarea, transportul sau descărcarea mărfurilor de pe nave, în afara celor decurgând din decesul sau rănirea unei persoane în privința cărora art. 48 nu este aplicabil.

Art. 52. – Autoritățile militare ale statului trimițător și ale statului român vor coopera pentru obținerea probelor necesare unei soluționări echitabile a pretențiilor care interesează părțile în litigiu.

Capitolul VIII **Dispoziții finale**

Art.53. – (1) Autoritățile militare ale statului trimițător au dreptul și obligația de a dispune de corpul unui membru al forței, al componentei civile sau al unui membru de familie decedat în România, precum și de bunurile sale proprietate personală.

(2) Nu vor fi efectuate autopsii asupra personalului statului trimițător decedat în România, fără acordul scris al autorităților militare ale acestui stat.

Art.54. – Prezența unei forțe străine pe teritoriul României este supusă aprobărilor prevăzute de legislația română în vigoare.

Art.55. – Dispozițiile pentru detalierea statutului forței, componentei civile sau a membrilor de familie ai acestora, aparținând statelor părți la “NATO-SOFA” sau la “Acord”, pe teritoriul României, sunt convenite prin acorduri speciale, care se încheie pentru fiecare misiune în parte.

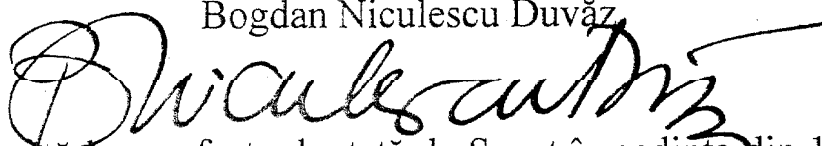
Art.56. – (1) Autoritățile competente române și alte instituții cu atribuții în domeniu vor asigura îndeplinirea obligațiilor ce revin României, conform prezentei legi.

(2) În îndeplinirea atribuțiilor ce îi revin din prezenta lege, Ministerul Apărării Naționale colaborează și cu alte autorități publice sau cu agenți economici din zonele în care se desfășoară exercițiile și aplicațiile militare.

Această lege a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința din 29 februarie 2000, cu respectarea prevederilor articolului 74 alineatul (2) din Constituția României.

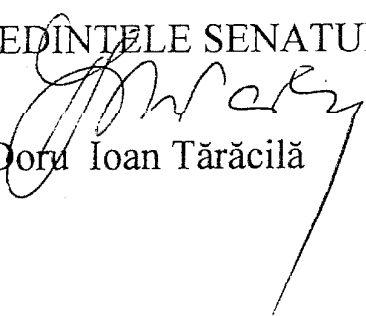
p. PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR

Bogdan Niculescu Duvăz

Această lege a fost adoptată de Senat în ședința din 13 martie 2000, cu respectarea prevederilor articolului 74 alineatul (2) din Constituția României.

p. PREȘEDINTELE SENATULUI

Doru Ioan Tărăcilă

București, 24 aprilie 2000
Nr. 61